

sättningsmässiga konsekvenserna. Parlamentariskt finns det heller inget behov för regeringen att föreslå en förtida avveckling.

Kärnkraftsavvecklingen är emellertid inte sakligt betingad. Den har sina rötter i ett intellektuellt och politiskt förfall inom socialdemokratin. För att kunna hantera en intern konflikt och tillmötesgå en liten marginalväljargrupp, väljer socialdemokratin att frångå sig ett arv av industriell, trovärdighet man har sedan industrialismens genombrott. Samtidigt gör man avkall på kravet på intellektuell konsekvens och politisk moral. Hur skall socialdemokratin i fortsättningen kunna fö-

ra en öppen dialog med industrisamhällets eller forskarsamhällets företrädare? Hur skall man förklara politikens moral för den som väntar sig att politiken skall ha sin grund i verkligheten och ej blott i den politiska taktiken?

Denna politikens inåtvändhet är inte ny. Inåtvändheten förklarar den bristande verklighetsförankring som under många år tagit sig uttryck i försvarets nedrustning, kriminalvårdens utveckling samt i familje- och utbildningspolitiken. Propositionen om den förtida avvecklingen är emellertid alarmerande, eftersom den inte ens gör anspråk på att vara något annat än politik för politiken.

Ofrihet och förfall

Över världen drar en våg av privatiseringar och avregleringar fram. I fotspåren på de konservativa i England följer liberalerna i Japan, socialisterna i Spanien och Nya Zeeland och kommunisterna i Kina. Det är få regeringar i världen i dag som inte söker förbättra ekonomin och välfärden genom en ökad marknadsanpassning.

Sverige är ett av de länder där det är trögt portföre. Den ideologiska ortodoxin ges ännu företräde. I inrikespolitiken försvaras och hävdas de offentliga monopolen ihärdigt och outtröttligt och i utrikespolitiken fortsätter stödet och det flitiga umgänget med socialistiska regimer.

Det är märkligt att bevittna hur svensk utrikespolitik — för biståndspolitik — i så hög grad har kommit att bli ett stöd för diverse regimer runt om i världen som för en både förtryckande och utvecklingsfientlig politik.

Socialdemokratin som står för folkstyrelse här hemma är inte så säker på att detta är en lämplig styrelseform i de fattiga länderna. Likt forna tiders kolonialmakter menar svensk socialdemokrati att folken befinner sig på olika utvecklingsnivå, att förutsättningarna för en demokratisk utveckling är olika.

Och visst är det så, men samtidigt är

människans krav på handlingsfrihet och inflytande över den egna vardagstillvaron överallt densamma. De drivkrafter som frigör vanliga människors initiativ och skaparkraft är likartade världen över. Friheten har ett universellt värde.

Om det är något utvecklingen i såväl den industrialiserade som den fattiga delen av världen under de senaste tjugo åren visar oss så är det att politiska och ekonomiska system som förvägrar människor grundläggande fri- och rättigheter inte leder till framåtskridande utan till stagnation och tillbakagång. Jämför utvecklingen i Öst- och Västtyskland, i Kenya och Tanzania, i Kina och Taiwan. Den genomsnittliga taiwanesen har i dag 20 gånger högre inkomst än kinesen på fastlandet och han ställer nu också kravet på politisk demokrati såsom också sker i Sydkorea.

På inget område är den socialistiska ofrihetens misslyckande så uppenbart som på jordbrukets. Oavsett goda jordbruksförutsättningar blir alla de länder som inför den socialistiska jordbrukspolitiken och kollektiviserar landsbygden nettoimportörer av livsmedel.

I Afrika har den socialistiska politiken lett till en tragedi. Nöd och svält följer i tvångskollektiviseringarnas och statsfarmarnas spår.

Det är genant och upprörande att svensk utrikes- och biståndspolitik i så

hög grad fortfarande ger sitt stöd till socialistiska regimer, vilka för en för den egna befolkningens framåtskridande destruktiv politik.

Det är bra att vi står upp för friheten och de mänskliga rättigheterna i Pinochets Chile och Bothas Sydafrika. Det är klandervärt att vi okritiskt stöder Castro, Ortega och MPLA i Angola. Det svenska stödet till den komunistiska totalitära regimen i Hanoi är bland västländer unikt i sin uthållighet och förbehållslöshet.

I förtryckets spår följer de inbördes stridigheterna. Det är ingen tillfällighet att det råder inbördes konflikter i så många av mottagarländerna för svenskt bistånd. De inbördes konflikterna förhindrar i sin tur det mesta av möjlig utveckling och leder till svåra lidanden för civilbefolkningen.

Sverige måste stå upp för friheten och demokratin i alla de länder med vilka vi samarbetar. Demokratins principer och dess metoder att via kompromisser fredligt söka lösa konflikter är universella. Varje människa har samma rätt till frihet och värdighet.

Utan respekt för de mänskliga rättigheterna och större frihet i de politiska och ekonomiska systemen är det risk för att fattigdom aldrig brytes. Svensk utrikes- och biståndspolitik skulle vinna på om socialdemokratin förmåddes inse det starka sambandet mellan utveckling och frihet.